

OVER GERMANISMEN.

Weerleg me alstublieft.

Weerleg me, en ik bid U, verdenk me toch niet van de verwaandheid dat ik Robert Casimir zou willen bijspringen. Ik heb echter al zoo dikwijls het volgende in de pen gehad, telkens weer als er een schrijver of een krant werd aangevallen om het gebruik van germanismen, dat ik er nu eindelijk eens toe wil overgaan mijn meening ten opzichte van het gebruik van germanismen te publiceeren, hopen, dat ik afdoende weerlegd zal worden, zoo ik verkeerd denk, of meen. R. C. heeft geschreven: „ons werk instellen op de gemiddelde snelheid van het kind.”

De Heeren de Vries en van Geuns achten die uitdrukking, omdat het een germanisme is, niet gepast in onze taal, en tot mijn spijt constateeren ze dat door een mop na te praten, die den eersten keer al flauw genoeg was.

Zijn werk instellen op de gemiddelde snelheid van het kind. Wel — ik vind het een uitdrukking, zoo juist, zoo beeldend, zoo kernachtig, dat er niets op af te dingen mag zijn. Als het een germanisme is, en dus geen zuiver Nederlandsch laten we ze dan alstublieft zoo gauw mogelijk tot zuiver Nederlandsch verklaren. Wie kan

't zelfde even kort, even beeldend, even juist zeggen in onaanvechtbaar Nederlandsch?

Een legkaart verstoren — wie anders dan muggenzifters kunnen er wat op tegen hebben? „Een legkaart in de war maken” 't is langer, slapper.

Indertijd is Herman Robbers aangevallen omdat hij den term „Kunstenaarshuis” had gebruikt voor een gebouw, dat een verzamelaarsplaats zou zijn der Nederlandsche kunstenaars. Het was ook een germanisme. Het had moeten zijn: kunstenaarsgebouw. Misschien zelfs wel „Gebouw voor kunstenaars”. Ik dacht alweer: als dat nog geen zuiver Nederlandsch is, laten we het er dan gauw van maken.”

Zoo zijn er talloze voorbeelden. Vaak sputtert men tegen den „goed ingevoerden reiziger.” Wel — zeg gij 't dan even kort even juist in uw zuiver Nederlandsch. Ik voor mij varieer een versje van de Genestet:

„Zet die woorden uit onze taal. Wel neen, zet Uw taal wat uit.” Wat zou er van ons Nederlandsch terecht gekomen zijn, als het zich altijd zoo bang had betoond voor vreemde, en vooral Duitsche „smetten?”

NANNIE VAN WEHL.

Ook voor deze stem ben ik dankbaar. Inderdaad kan ik noch voor verstoren noch voor instellen een betere uitdrukking vinden, ook niet na herhaald nadenken en zoeken. Dat neemt intussen niet weg, dat, als men, zoals ik, meer Duits dan Nederlands leest, men er op bedacht moet zijn, zijn eigen taal hoog te houden en opmerkingen van lezers hebben dus deze goede strekking, dat ze grove misbruiken en ontfaardingen voorkomen. Voor weiniger in plaats van minder bijv. heb ik geen enkele verontschuldiging. Over het algemene beginsel de volgende week.

R. C.